

kakor tukajšni terorizator, in to mogoče iz teh vzrokov, ker so prvi imeli toliko poguma in poštenja, škofijskemu sodišču svoje zakrivljene pogoške in slabosti odkritosrčno izpovedati, pri čem se je pa župniku Sušniku doslej posrečilo da je škofijstvu ali vse utajil, ali pa predrzno v največi ironiji spreobrnil. Mogoče bi bilo, da ima celo škofijstvo pred njim strah; mi strahu pred župnikom gotovo nimamo. Mi upamo, da te besede niso glas v zrak, temveč da najdejo uspeh na pravem mestu. Mi smo terpeli 5 let in sicer v ljubo častiti duhovščini; ako pa še zanaprej vendar zapazimo, da se nam od vsih strani klubuje, potem bomo našli pot, ter vedli, kam in kako bomo postopali. Upirali se bomo kakor zmiraj na golo pravico in resnico, zaničevali bomo laž. Pravica in resnica ste vsikdar in boste gotovo tudi tukaj zmagale. Upajmo na dober in miren izid! — Živimo ja v dvajstem in ne v štirinajstem stoletju. Vesele in zdrave sv. božične praznike, novorojeno sveto dete se nas bode gotovo usmililo in nas rešilo vsih nadlog. Črešnjevcani.

Razne stvari.

Zopet konzum ki je šel rakom žvižgat. Hitro propadajo ti klerikalni konzumi, jako hitro. Drug za drugim izgine. Zdaj je pogorel zopet konzum v Tuhinji v kamniškem okraju na štajersko-kranjski meji. Tudi ta konzum so ustanovili duhovniki, tudi pri njem so obetali kmetom zlate gradove. Z velikim navdušenjem je šla dubovščina v boj za ta konzum, a vendar ga ni Bog „požegnal“, on ni svoji usodi utekel. Se dičnega Smolnikarja brat, ga niti z lursko vodo ni mogel oteti, konzumu ne da nihče več ničesar na upanje, niti ne najnovejši cestmojšter in podpredsednik doma — Žargi. Po dolgem, prav klavernem hiranju je „Gospodarska zveza“ odločila, da bode treba konzum v Zgornjem Tuhinju ozdraviti. Ozdravil se je tako, da ga — ni več. Zopet je toraj šel eden od klerikalnih konzumov žvižgat. Odkritosrčni priznamo, prehitro. Konzumi crkajo tako naglo drug za drugim, da bodo kmalu popolnoma izginili. S tem nam odide izvrstna snov in zato prosimo klerikalno stranko, naj poskrbi, da bodo konzumi počasneje propadali, da bodo med posameznimi propadi teh zadrug primerni presledki. No dragi kmet, ako še ti propadi teh klerikalnih zavodov niso že prižgali celo fabriko sveč, ki bi ti svetile na pravem potu, potem vedi, da smo zvedeli že zopet in sicer od treh drugih konzumov, v katerih je začelo v zadnjih tednih ob prilikah letnih računov grozovitno po — klerikalstvu smrdeti!!!

Zima in ptiči. Letošnja zima je jako hitro in nepričakovano prišla nad nas. Čeprav je zadnje dni nekaj odpustila, bomo vendar zopet v kratkem čutili njeno britkost. A bolj še jo bode čutila živina in posebno uboge ptičice. Zmrznjen sneg bode zopet pokrival zemljo in uboge ptice bodejo trpele zopet glad. Glad pa boli ravno tako stvar, kakor človeka. Glad je tisti gospodar sveta, kateremu se mora vklan-

jati vsako bitje, seveda tisto najbolj, katero ne ve govoriti in prositi. Dragi kmetje, ravno sedaj o Božiču, ki si pač tudi vsaki siromak privošči kaj boljšega, ravno sedaj, ko bi se rada veselila vsaka stvar prihoda Nebeškega Odrešenika, je prišel čas, da ne smemo pozabiti naših milih ljubeznivih ptičic. Draga gospodinja, vrži njim, kar ti ostane v kuhinji, naj se tudi nasitijo, dragi gospodar, privošči njim drobtinice ki ostanejo od kruha, in videla bodeta, da Vam bodejo ta bitja, ki ravno tako čutijo mraz in glad kakor vidva, to malo božično darilce stoterokrat povrnilo s tem, da vam bodejo v spomladi obirale gosence in drugo mrčes. Ako imata sočutje s temi božjimi stvarcami, vam bode Bog to stoterokrat povrnil. Bog vé kje so pri tej važni zadevi naši favorži? Gospodične v marsikaterem farovžu pečejo za Božič sladke potice, marsikatera stvar mora storiti smrt zato, da se ž njo okinči že preoblažena miza „gospodov“, vse je veselo, samo uboge ptičice ne dobijo ničesar. Draga mladina, dragi otroci, posnemajte naše vrle napredne učitelje, pogledjte, kako vas ti lepo učijo, da ne smete loviti ptičic, temveč, da jim morate koliko mogoče v sedajnih mrzlih dneh postreči z drobtinicami, z odpadki itd. Ubogajte jih, saj boste imeli dovolj veselja, ko boste videli, kako zadovoljne so ptičice, te božje stvarce, tudi z najmanjšim darilcem. Podarite jim majhno božičnico in tudi vi vsi, jo boste dobili prej ali slej od nebes!

Oddaja gozdnih drevesc. V svrhu pogozdovanja oddajajo se od državnega gozdnega vrta v Celju eden milijon različne vrste iglastih drevesc po nasledni ceni in sicer velja: 1000 komadov 3-letnih smrek (presajenih) 5 K, 1000 komadov 3-letnih smrek 4 K, 1000 komadov 2-letnih mecesnov 4 K, 1000 kom. 2-letnih belih borov 3 K. 1000 komadov 2-letnih črnih borov 3 K. Kdor hoče ta gozdna drevesca sprejeti, mora se javiti pri c. kr. okrajnem gozdarskem nadzorstvu v Celju in sicer za pomladno pogozdovanje najdalje do 31. januarija, za jesensko pogozdovanje najdalje do 15. septembra vsakega leta. Neimovitim gozdnim lastnikom oddajajo se gozdna drevesca brezplačno, to je: povrniti se morajo le stroški za izkopanje, zavitek in prevoznjo. Na prošnjah neimovitih lastnikov (vse brez koleka, štempelna) mora občinski urad izrečno potrditi njih neimovitost. Natanko naj se napovedo število in vrsta zahtevanih drevesc, naslov prošnjaka (pošta ali železnična postaja), kamor se drevesca naj pošljejo.

Iz deželnih zborov. Deželni zbori na Štajerskem, Češkem, v Galiciji, Solnogradu in v Šleziji bodejo začeli zborovati dne 29. decembra tega leta. Dne 19. se je odprl Nižje-Avstrijski dne 20. Moravski deželni zbor. Dne 22. se je pričelo zborovanje v deželnem zboru Gorica, Vorarlberg in Gornje-Avstrijsko. Kar se tiče drugih dežel, še se ni v tem oziru do sedaj nič določilo.

Novi vojni minister. Dosedajni vojni minister, Krieghammer je od svoje službe odstopil. Na njegovo mesto je imenovan Henrik vitez Pittreich.

Blaznik v peči. V blazniški oddelok graške bol-

nišnice so privedli dne 18. t. m. nekega delavca zaradi kroničnega pijančevanja. Ponoči je ušel strežnici ter se skrnil na hodniku v veliki peči. Splezal je od znotraj do vrhu ter tam zaspal. Ko so zjutraj zakurili peč, telebnil je grozno opečen v plamen. Še isti dan je umrl.

Ptujski sodniki. Nekemu dohtarju, saj je itak vsem znan, po imenu „slepič“, se jako slabo godi. Radi tega pa je zbral trohico svojih možgan in je napisal celo kopico laži o ptujskih sodnikih. Sicer se jako čudimo, da odpira kranjski napredni list takim ljudem svoje predale, toda naj mu bo! Ta dohtar „slepič“ piše med drugim, da se vrši vsaka preiskava in vsako zaslišanje pri ptujski sodnji samo v nemškem jeziku. Kmetje, sodite sami ali ni to grozovitna laž! Ptujski sodniki občejejo s vsako slovensko stranko v popolnoma dobri slovenščini, tako, da jih je do sedaj pač vsakdor razumel. Ako pa ne govorijo tiste takozvane „nove slovensčine“, katero samo slovenski dohtarji razumejo, je to popolnoma prav. Zakaj le neki dohtarček „slepič“ toliko žmerja (šinfaj) ptujske sodnike. Kmetje, vedite, samo radi tega, ker so mu tožbene stroške za več kakor polovico znižati morali. Zabranili so s tem seveda, da se kmet preveč ne guli, in to pa „slepiča“ peče; posebno, ker že ni 14 dni niti ene tožbe v svoje kremplje dobil, je grozna suša v njegovi kasi. „Slepiček“ le pusti ti pri miru sodnike, in premisli, da ptujski sodniki ne smejo pustiti kmeta guliti in da ga ne bodejo nikdar pustili v take neusmiljene kremplje, kakor jih ti imaš!

Kaplan je hotel zastrupiti župnika. Kakor smo že poročali v zadnji številki, je hotel v Bistrici na Koroškem kaplan Tomaž Mašek zastrupiti svojega župnika g. Strnada. Iz tega kraja se nam sledeče poroča: Zločinstvo kaplana Mašeka je sedaj popolnoma dokazano. Kaplan je v kraljansko leto svojemu župniku hranilnične (sparkasne) knjige glaseče na 2 tisoč goldinarjev in je malone ves denar vzdignil in za se porabil. Ker se je bal, da bi župnik njegovo tatvino sodnji naznanil, ga je hotel usmrtili. Kaplan je namreč zvedel, da se hoče župnik peljati k hranilnici v Prago (glavno češko mesto) kjer je imel svoj denar položen, da bi tam pozvedel kaj se je z njegovimi hranilnimi knjižicami zgodilo. Napredni list v Celovcu „Freie Stimmen“ je priobčil v svoji zadnji številki dopis župnika Strnada, v katerem ta piše, da ni res, da bi bil on (župnik) grozil kaplanu, da ga hoče radi tatvine tožiti. Nadalje piše župnik sledeče: „Resnica pa je, da sem jaz v soboto pred poskušanim umorom sestavil brzojav (telegram), katerega je bral tudi kaplan Mašek. Ta telegram sem popoldan odposlal. — V telegramu sem pisal, da se hočem v torek odpeljati v Prago, da bodem tam pozvedel, kaj se je zgodilo z mojim denarjem. To je najbrž bil vzrok, da me je hotel kaplan napraviti za vekomaj mutastega, da potem ne bi prišlo njegovo zločinstvo na dan!“ — Tako piše župnik sam o svojem kaplanu. Bog nam pomagaj! — Kam bode prišla naša sv. vera?

Zunanje novice.

Glavno mesto Tokijo na Japonskem je gotovo najснаžnejše mesto na svetu. To mesto ima 800 javnih kopališč, v katerih se koplje povprečno okoli 300 tisoč ljudi na dan.

Menihi — žganjarji se lahko po pravici imenujejo francoski kartavzarji, katerim je tudi vlada odrekla obstoj. Po vseh provincijah imajo tovarne (fabrike) za kuhanje žganja. Ljudstvo se je navadilo pri njih pijančevanja in vsled tega zastavi in proda menihom svoja posestva ter se vdinja za delavce v kartajzarskih žganjarnah. Tako so samo v kantonu Saint Laurent du Pont nakupili kartavzi 6000 hektarov gozda in 1866 hektarov pašnikov!

Duhovnik — ubiti učenca. V Valenciji je duhovnik Soler poučeval veronauk na duhovniškem zavodu s šibo, na koje koncih so pritrdene svinčene kroglice. Nedavno je 7letnega učenca Sanza tako dolgo pretepala s to šibo po glavi, da se je vdrla otroku kri iz ust in nosa ter je še isto noč umrl. Razjarjeno ljudstvo je naskočilo zavod ter pobilo vso šipe.

Kakor Salamon je razsodil na Kitajskem mandarin (tako se pravi visokim služabnikom na Kitajskem) neko pravdo med dvema ženama. K njemu ste prišli dve ženski z otrokom in vsaka je trdila, da je otrok njen. Mandarin je bil v zadregi — za to je poklical na pomoč svojo ženo. Ta se je takoj prijel dela. Otroka je vzela v drugo sobo in služabnikom je naročila, naj vlové veliko ribo v mestnem ribnjaku. Potem je naročila, naj slečejo otroka in opravijo ribo, ter jo pokrijejo. Potem je šel mandarin s Kitajkama k reki, kjer je takole razsodil: „Ker se pričkata za otroka, ne bo otrok nobeni prisojen, temveč ga vržem v vodo.“ In tako je tudi storil. Obe materi sta zaupili, a takoj je ena dejala: „Ne znam plavati“, ter se je obrnila. Ali druga se je vrgla nemudoma v vodo. Ribi se je kmalu oprostila obleka in riba je odplavala. Mati pa je bila končno sama že v nevarnosti, da utoni. „Skočite po njo!“ je velel mandarin služabnikom, kajti ona je prava mati, ter ji je izročil doma otroka, drugo pa zaradi laži kaznoval.

Alfonz, kralj španski, se posebno ne muči z vladarskimi skrbmi. Kaj to pomeni kraljevati, izpozna lahko vsak po tem, da je mladi vladar Alfonz nekega zadnjega dne v dveh urah ustrelil 796 divjih in domačih zajcev, ki so mu jih poprej morali nagnati v ograjo. V istini kraljevsko delo.

14-letna mati. Pred berlinsko sodišče je prišlo dne 5. t. m. slabo razvito 14-letno dekletce, obdolženo raznih tatvin. Ker je mislil predsednik, da ima opraviti s otrokom, ki ljubi sladčice, jo je začel izpraševati: Kaj si hotela storiti z ukradenimi stvarmi? — Deklica odgovori: Prodati! „Za denar si hotela kupiti sladčice?“ — Deklica: Ne, hotela sem kupiti otroku živeža. — Predsednik jo vpraša: „Kakem otroku?“ — Deklica, svojemu! — Predsednik (skrajno začuden): Kaj, ti že imaš otroka? — Deklica je prikimala, ter začela krčevito jokati. Zdravnik je po-